

MALOKARPATSKÝ POSOL

MESAČNÍK FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

Ročník: V.

August 2020

Číslo: VIII.

NANEBOVZATÁ, VEĎ NÁS K POKÁNIU A VIERE V EVANJELIUM

Tieto slová mohli veriaci čítať vo farskom kostole v Starej Turej akonáhle bol vymalovaný interiér chrámu v roku 1988. Je však potrebné v tejto rýchlej dobe materializmu myslieť na nejaké pokánenie a vieru v Božie slovo? Určite áno, ak nám záleží na svojej spásu.

V niektorých mesiacoch počas roka, slávime viacero mariánskych sviatkov. V júli to

bol sviatok Návštevy Panny Márie a Panny Márie Karmelskej. V auguste je to sviatok Výročia posviacky hlavnej mariánskej baziliky v Ríme, slávnosť Nanebovzatia Panny Márie a sviatok Panny Márie Kráľovnej. Viacero mariánskych sviatkov je obsahom modlitby posvätného ruženca. Aj ten, ktorý slávime v polovici mesiaca august: **Panna Mária bola po skončení svojej pozemskej púte s telom a dušou vzatá do nebeskej slávy.**

V úvodnej modlitbe tohto sviatku pri liturgii prosíme Pána, aby sme aj my smerovali k nebu. Musíme si však dať otázku: Smerujeme k nebu? Kam vlastne smerujeme? Uvedomujeme si podstatný náš cieľ a zmysel nášho života? Kam smerujú srdcia mnohých mladých ľudí, keď „nemajú čas“ pre Pána Boha, no majú čas pre grilovačku, zábavu a iné? Na strope jedného dedinského chrámu som si všimol nápis: „Spas dušu svoju.“ Vysvetlenie je v tom, že sa máme pričiňovať o svoju spásu. Ako? Životom podľa viery. A cieľ našej viery je, ako píše sv. Peter, spása našej duše /porov. 1 Pt 1, 9/. Vo viere vynikala na prvom mieste Panna Mária. Alžbeta, ktorú Panna Mária navštívila, naplnená Duchom Svätým zvolá: „A blahoslavená je tá, ktorá uverila, že sa splní, čo jej povedal Pán“ /Lk 1, 45/. Blahoslavená, znamená šťastná. A s Pannou Máriou sme šťastní aj my, ktorí sme uverili v Boha a žijeme podľa viery. Veď aj my, veriaci, máme svoj program dňa a máme čas pre prácu aj pre relax. No nezabúdame zahrnúť do nášho denného programu modlitbu a pokiaľ ide o nedeľu a sviatok, aj účasť na svätej omši. Veriaci človek musí mať na všetko čas: aj na rodinu, na seba, na prácu, oddych no i na Pána Boha. Naša viera nás robí

šťastnými a čo je najdôležitejšie – pomáha nám dosiahnuť večné šťastie v nebi, po ktorom máme z hĺbky srdca túžiť. Život s Ježišom Kristom nie je krokom späť, ale krokom ku krajšej budúcnosti, lebo *nás ženie Kristova láska /porov. 2 Kor 5, 14/.*

Duch. otec Milan

UVAŽUJME NAD BOŽÍM SLOVOM MT 16, 21-23

Ježiš začal svojim učeníkom vyjavovať, že musí ísť do Jeruzalema a mnoho trpieť od starších, veľkňazov a zákonníkov, že ho zabijú, ale tretieho dňa vstane z mŕtvych. Peter si ho vzal nabok a začal mu dohovárať: „Nech ti je milostivý Boh, Pane! To sa ti nesmie stať!“

On sa obrátil a povedal Petrovi: „Chod' mi z cesty, satan! Na pohoršenie si mi, lebo nemáš zmysel pre Božie veci, len pre ľudské!“

Onedlho na to, ako Kristus pochválil apoštola Petra, keď vyznal božstvo Ježiša Krista, dostáva od svojho Majstra pokarhanie. Aj Peter, hoci je medzi apoštolmi prvý, je predsa ešte stále príliš zmýšľajúci ľudsky a pozemsky. Keď Ježiš hovorí o svojom utrpení, na Petrovu reakciu Ježiš odpovedá: „*Nemáš zmysel pre Božie veci, len pre ľudské.*“ Božie veci je potrebné prijať vo svetle viery, nestačí tu len rozumové poznávanie. A vykúpenie ľudstva, ktoré sa má udiť cez utrpenie a kríž, je Božia vec. Každý sa má udiť cez utrpenie a kríž, je Božia vec. Každý sa bežne a prirodzene vzpierame utrpeniu. Ježiš ho však dobrovoľne berie na seba, aby odčinil hriechy sveta. Atoto je Božia vec, nie ľudská. Cez kríž kráčať k svetlu, je Božia vec.

Keď zomierala mladá len 13-ročná Laura Vikúňová, prezradila matke, že svoje utrpenie obetuje za ňu, aby sa odvrátila od hriechnej cesty a žila s Bohom. Z tej ľudskej stránky je to bolestné, ak zomiera mladé, pekné a dobré dievča. Z toho božieho pohľadu však toto utrpenie prináša svoje ovocie - obrátenie a zbožný život pre matku tohto dievčaťa. Aj toto patrí medzi tie Božie veci pre ktoré človek by mal mať zmysel. Mať zmysel pre Božie veci znamená aj hlboko nad nimi premýšľať a spoznávať Božiu vôľu.

SPOZNÁVAJME SVÄTÝCH

19. august – Sv. Ján Eudes, kňaz

Narodil sa vo Francúzsku v diecéze Sées roku 1601. Po kňazskej vysviacke veľa rokov kázal po farnostiach. Založil kongregácie na výchovu dobrých kňazov v seminároch a na posilnenie ohrozených žien v kresťanskom živote. Veľmi podporoval úctu k Ježišovmu Srdcu a k Srdcu Panny Márie. Zomrel roku 1680.

**Z traktátu svätého kňaza Jána Eudes
O obdivuhodnom Ježišovom Srdci
(Lib. 1, 5: Opera omnia 6, 107. 113-114)**

Prameň spásy a pravého života

Prosím ťa, myslí na to, že náš Pán Ježiš Kristus je tvojou ozajstnou hlavou a ty si jedným z jeho údov. On je pre teba to, čím je hlava pre údy. Všetko, čo je jeho, je tvoje: duch, srdce, telo, duša a všetky schopnosti, ktoré máš všetky používať, ako keby boli tvoje vlastné, aby si mu slúžil a tým ho chválil, miloval a oslavoval. Ty si pre neho

to, čím je úd pre hlavu; a preto on veľmi túži používať všetky tvoje schopnosti, akoby boli jeho, v službe Otcovi a na jeho oslavu.

Ale on nechce byť iba pre teba, on chce byť aj v tebe. Chce v tebe žiť a vládnuť, ako žije a vládne hlava vo svojich údoch. Ale chce aj to, aby všetko, čo je v ňom, žilo a vládlo v tebe: jeho duch v tvojom duchu, jeho srdce v tvojom srdci, všetky schopnosti jeho duše v schopnostiach tvojej duše tak, aby sa v tebe naplnili tieto slová: „Oslavujte a noste Boha vo svojom tele“ (1Kor 6,20) a „nech sa“ na vás „zjaví Ježišov život“ (porov. 2Kor 4,10). Ale ani ty nemáš byť iba pri Božom Synovi, máš byť v ňom, ako sú údy v hlave. Všetko, čo je v tebe, treba vložiť do neho a máš od neho prijať život a dať sa ním riadiť. Niet pre teba pravého života, iba v ňom, lebo on je jediný prameň pravého života. Mimo neho nenájdeš nič iné iba smrť a záhubu. Nech je on jediným východiskom tvojich hnutí, skutkov a životných síl. Musíš žiť z neho a pre neho, aby si naplnil slová: „Nik z nás totiž nežije pre seba a nik pre seba neumiera; lebo či žijeme, žijeme Pánovi, či umierame, umierame Pánovi. Či teda žijeme alebo umierame, patríme Pánovi. Veď Kristus práve preto zomrel a vstal z mŕtvych, aby vládol aj nad mŕtvymi, aj nad živými.“ (Rim 14,7-9) Slovom, si jedno so samým Ježišom, ako sú údy jedno s hlavou, a preto s ním musíš mať jedného ducha, jednu dušu, jeden život, jednu vôľu, jeden úmysel, jedno srdce. Ba on sám musí byť tvojím duchom, srdcom, láskou,

životom a tvojím všetkým. Tieto veľké veci sa v kresťanovi začínajú krstom, rastú a mocnejú birmovaním a správnym využívaním ostatných milostí, ktoré dostáva od Boha, a vrcholnú dokonalosť dosahujú najsvätejšou Eucharistiou.

SVEDKOVIA NAŠICH ČIAS – TRPELI ZA VIERU

Dňa 25. mája 2020 prešovský eparcha Ján Babjak a predstavitelia židovskej obce na Slovensku odhalili na väznici v Leopoldove pamätnú tabuľu gréckokatolíckemu biskupovi Petrovi Pavlovi Gojdičovi OSBM – Spravodlivý medzi národmi. Pán biskup totiž počas II. svetovej vojny chránil židovských obyvateľov pred deportáciou do vyhladzovacích táborov. Priblížme si tohto mučeníka za vieru.

Peter Pavol Gojdič sa narodil 17. júla 1888 v Ruských Pekľanoch neďaleko Prešova. Pri krste mu dali meno Peter, čo znamená *skala*. Jeho otec Štefan pochádzal z kňazskej rodiny a spravoval ešte deväť filiálok. Bol to skromný a dobrosrdečný kňaz, ktorý sa k veriacim správal otcovsky. Matka Anna r. Gerberyová, bola nábožná a usilovná matka. V rodine sa narodilo dievča a traja synovia, ktorí sa stali kňazmi. Dva roky po narodení Petra, otca preložili do Cigeľky neďaleko Bardejova, kde Peter prežil detstvo. Veriaci spomínajú, že sa rád modlil v prírode. Dva ročníky základnej školy vychodil v Cigeľke, tretí v Bardejove a štvrtý v Prešove. Tam potom pokračoval v štúdiách na gymnáziu, všade s dobrými výsledkami. Aby odbremenil rodičov od výdavkov, doučoval spolužiakov. Okrem dobrého prospechu vynikal v gymnastike. Gymnazista Peter sa rozhodol stať sa kňazom. V r. 1907 nastúpil do prešovského seminára a stal sa bohoslovcom. Pre dobré školské výsledky ho profesori po roku poslali na teológiu do Budapešti. V novom prostredí si získal dôveru špirituála Dr. Štefana Hanauera, neskoršieho biskupa vo Váci a stal sa akoby jeho pravou rukou. Chvilke pred bohostánkom mu dávali duchovnú silu. Často si opakoval: „Nie to, čo ja chcem, ale to, čo chceš ty, ó Bože!“ V roku 1911 bohoslovec Peter ukončil teológiu v Budapešti s vyznamenaním a pred vysviackou si vykonal osemdňové duchovné cvičenia. Kňazskú vysviacku so

starším bratom Kornelom prijal z rúk biskupa Dr. Jána Valyiho v Prešove dňa 27. augusta 1911. Chcel slúžiť obeť svojho vlastného života, čo sa mu aj splnilo. Hneď na druhý deň po vysviacke slúžil novokňaz svoju prvú liturgiu v Cigel'ke, kde aj rok ostal slúžiť pri svojom otcovi Štefanovi. Zároveň administroval v neďalekej farnosti Petrova. Mal možnosť vidieť otca v dušpastierskej činnosti. Po roku dostal menovanie za prefekta diecézneho chlapčenského internátu v Prešove /Alumneum/. Nový prefekt sa stal pre chlapcov skutočným duchovným otcom. Od r. 1912 pôsobil aj ako katechéta na meštianskej škole. Nerobil rozdiely medzi žiakmi východného alebo západného obradu. Od r. 1914 plnil aj úlohu archívára biskupskej kancelárie. Všetko sa snažil vykonávať čo najsvedomitejšie. Od roku 1917 ako kaplán duchovne spravoval veriach v Sabinove. Po vzniku Československej republiky prešovský biskup Dr. Štefan Novák odišiel do Maďarska. Vedením eparchie bol poverený prelát Dr. Mikuláš Rusnák ako generálny vikár. Za riaditeľa biskupskej kancelárie si vybral Petra Gojdiča. S profesorom otcom Jozefom Dullajom začali konať misie v okolitých dedinách. Netúžil po cirkevných hodnostiach, rozhodol sa pre život v kláštore. Na sviatok proroka Eliáša dňa 20. júla 1922 vstúpil do kláštora otcov baziliánov v Mukačeve. Len tu sa mohli splniť túžby jeho srdca. Život v kláštore prebiehal podľa harmonogramu: „Všetko na česť a Božiu slávu.“ Po šesťmesačnej službe bol otec Peter dňa 27. januára 1923 oblečený do mníšskeho rúcha a prijal meno Pavol. Začalo tak obdobie noviciátu. Zoznamoval sa s pravidlami sv. Bazila a osvojoval si život v bratskom spoločenstve. Dňa 24. marca zložil prvé dočasné sľuby. V tom čase prebehla na Zakarpatsku reforma baziliánskych kláštorov a zmenili sa tiež štátne hranice. Pavol bol prvým z reformovaných baziliánskych mníchov. S veľkým zápalom venoval sa ľudovým misiám. Poučoval ľud vo viere, aby čelili pravoslavizačnému hnutiu, ktoré sa šírilo z Ruska na Podkarpatskú Rus a na východné Slovensko.

Dekrétom Svätej Stolice sa plány otca Pavla dňa 27. septembra 1926 prerušili, nakoľko bol menovaný za administrátora Prešovskej eparchie. Avšak podľa pravidiel rádu sv. Bazila jeho člen nemôže prijať žiadne cirkevné hodnosti, ak nemá večné sľuby. Do ich zloženia chýbal ešte rok. Z Ríma mu však bol udelený dišpenz a tak večné sľuby otec Pavol zložil 28. novembra 1926. O niekoľko mesiacov ho dňa 22. februára 1927 pápež Pius XI. vymenoval za titulárneho biskupa harpašského. Ľudia zhromaždení na námestí v Prešove sa tešili, že dostali biskupa, ktorý im rozumie. Vysviacka sa konala v Ríme dňa 25. marca 1927. Po vysviacke sa biskup Pavol Gojdič horlivo venoval svojej pastierskej službe.

Vypracoval si plán obnovy eparchie, ktorý pozostával zo šiestich bodov. Často navštevoval kňazov vo farnostiach. Ďalšou jeho aktivitou boli chrámy, cirkevný spev a čistota obradu. Rád navštevoval dedinské školy, požehnával deti, obdaroval ich pamätnými obrázkami alebo sladkosťami. Bol veľkým čitateľom Božského Srdca a Panny Márie a k tomu viedol aj svojich veriach. Založil nové farnosti v Levoči, Gelnici, Giraltovciach i v Čechách. Po druhej svetovej vojne sa v roku 1946 všetci veriaci gréckokatolíckeho obradu v Československu dostali pod jurisdikciu otca biskupa Gojdiča. /Pokračovanie v nasledujúcom čísle/.

Mária Nováková

POZDRAV SPOD ZOBORA (2)

Veľa srdečných pozdravov prajem otcovi Milanovi a čitateľom zo starobylej Nitry. V mesiaci júli máme tu v Nitre veľa nábožných spomienok a udalostí, piateho to bol sviatok solúnskych bratov, sedemnásteho hlavných patrónov nitrianskej diecézy, sv. Svorada a Benedikta a ešte koncom mesiaca sv. Gorazda a spoločníkov.

Ako som minule avizoval, chcem zvlášť písať o filiálke Lošonec. Táto obec bola súčasťou smolenickej farnosti a tak som tam pôsobil od r. 1977 až do r. 1994. Niekoľko mesiacov som tam dochádzal po smrti vdp. Cvíčelu aj na bicykli z Dolných Orešian. Zo Smoleníc som tam prichádzal už autom. Mal som okolo tisícosemsto štartov. Neraz v zimných mesiacoch po snehu, závejoch i ľadovici a pod. Vďaka Bohu bolo to bez úrazov a dopravných priestupkov.

V tých rokoch to bola ozaj milá filiálka, taká **oáza** vo farnosti, kde som našiel takmer katolícku obec, nábožný ľud, ba sme ho aj niekedy nazývali „svätý Lošonec“. V sakristii bolo dosť chlapcov, miništrantov, lektorov, lavičky plné, obsadené deťmi ako i ostatné miesta v kostole. A pri procesii na Božie Telo som odhadol asi tristo päťdesiat veriach bez starých ľudí a detí, takže takmer osemdesiat percent. Dušou náboženských aktivít bola vám dobre známa, ktorá aj vo vyššom veku pracuje pri zveľadení tejto filiálky. Spomedzi bohatých spomienok uvediem niektoré: **ochotná účasť na brigádach** v interiéri i exteriéri kostola, ba dokonca pomáhali aj pri stavbe smolenickej fary.

Tiež bol stabilný **spevokol** na liturgickej úrovni, ba pri pohrebe mojej matky sa prejavili svojím

výrazným spevom, zvlášť vynikali Silo a Terezka. Aj touto cestou im za nádherný spev úprimne ďakujem. Nemôžem nespomenúť **štedrosť**, ktorou sa aj pri skromnejších príjmoch pri zbierkach veriaci vždy vyznamenali.

Nemôžem opomenúť **modleníka** Františka Štibraného, ktorý bol bratom kňaza Dr. Justína, ktorý bol začas aj šéfredaktorom Katolíckych novín a zastával významné funkcie v Cirkvi. Vynikal výrazným hlasovým prejavom a keď prišli pútnici z Lošonca na nejaké pútnické miesto, postupne iní ustúpili jeho dominantnému hlasu a pripojili sa k lošonskému spevu. Spieval aj v Čenstvochovej.

Jedna zaujímavá momentka dvoch neštických mládencov, ktorí utekali smerom na Lošonec. Organistovi A. Horvátovi som hovoril: Kam tí mládenci utekajú, veď teraz nejde autobus? Keď sme sa blížili k Lošoncu, oni utekali do kostola, ba priam šprintovali, **aby boli na celej sv. omši**, ako to stanovuje cirkevný predpis. Priznám sa, že takéto niečo som nezažil vo svojej pastorácii a ani na to nezabudnem.

Ešte by sa dalo aj viacej písať, ale podstatná je iná otázka. Čo sa stalo s horlivosťou lošonských veriacich? V Knihe Zjavenia sv. Jána 2,4 nachádzame tieto slová: Mám však proti tebe to, že si zanechal svoju prvotnú lásku, preto si spomeň, píše Efezanom, odkiaľ si padol, rob pokánie a konaj ako prv. Ak nebudeš robiť pokánie, pohnem tvoj svietnik z jeho miesta.“ Tieto slová sa dajú vzťahovať aj na Lošonec. To pozitívne bolo pred tridsiatimi až štyridsiatimi rokmi. A potom postupne chladla tá prvá láska a nadšenie. Nedobrý postreh som zažil aj pri jednej procesii, keď som prechádzal so Sviatoťou Oltárnou pomedzi mládencov a mužov a vôbec si nekľakli, ba niektorí sa rozprávali. Už vtedy som cítil, že tá viera je značne zvyková, povrchná, bez nejakého hlbokého vnútorného presvedčenia. Čo sa postupne potvrdzovalo. Tá viera nemala pevné základy. „Spustil sa dážď, privalili sa vody, strhla sa víchrica a oborili sa na ten dom a dom sa zrútil a zostalo z neho veľké rumovisko, lebo dom bol postavený na piesku“ (Mt 7, 28). Smutný to pohľad na rumovisko našej viery. Ale nie všetci. Viacerí zostali, lebo budovali dom na skale.

Prečo nie všetci? Na túto otázku sa pokúsim odpovedať na budúce. A to sa nevzťahuje iba na Lošonec, Orešany a iné farnosti. Táto pandémia ľahostajnosti vo viere, žiaľ zachvacuje mnohých bývalých priateľov Pána Ježiša.

Úprimne sa modlím, aby veriaci v Lošonci znovu patrili k tej oáze tentokrát Horno - orešanskej farnosti. Váš priateľ Miloslav.

SPOMIENKA NA MILKU BIHÁRIOVÚ-PRÍPRAVA NA PASTORÁCIU

Každá činnosť človeka má svoj začiatok a koniec. Ak povieme pastorácia, v prvom rade vidíme kňazov a rehoľníkov, ktorí svojim životom a učením pomáhajú ľuďom prekonávať životné problémy v duchu kresťanskej lásky.

Musíme spomenúť misionárov, ktorí odchádzajú do rozvojových krajín Afriky, Ázie a mnohých ďalších. V súčasnosti sa ku kňazom pridávajú aj zdravotníci, sociálni pracovníci, mladí ľudia absolventi univerzít so zameraním na pastoráciu a sociálnu prácu. Aká je motivácia týchto mladých ľudí, odkiaľ berú silu a schopnosti pre ťažkú prácu v ťažkých podmienkach? Zárodok je priamo v rodine. Ak dvaja veriaci ľudia si založia rodinu a vychovávajú deti od okamihu ich príchodu na svet v duchu viery v Boha a lásky v rodine, toto dieťa raz bude dospelým a vieru, ktorú v rodine získalo, bude túžiť odovzdávať druhým. Každá spoločnosť, spoločenstvo, štát, Cirkev, manželstvo aj jednotlivec sa musí riadiť určitými pravidlami. Boh nám dal svoje zákony, nie sú to zákony nepochopiteľné alebo komplikované ako mnohé civilné zákony. Božie zákony sú jasne čitateľné. K týmto zákonom nám Boh dal rozum a slobodnú vôľu. Každý človek, či je veriaci, alebo neveriaci, dieťa alebo dospelý, má svoje svedomie a vie rozoznať, čo je dobré a čo je zlé. Ak sa budeme správať podľa strieborného alebo zlatého pravidla: Nerob druhému, čo nechceš, aby tebe robili, alebo urob druhému to, čo chceš aby robili tebe; potom kráčame životom správnou cestou. Tieto skutočnosti sme spomenuli preto, aby sme poukázali, že v každom z nás je semienko, či základ toho, čo z nás vyklíči. Ak k tomu pridáme úrodnú pôdu – rodinu, v ktorej žijeme a slnko – našich duchovných pastierov, Cirkev, potom v cieľi nášho života môžeme zbierať úrodu našej pastoračnej činnosti. Popri rodičov najdôležitejšími osobami sú kňazi, ktorí priamo pôsobia vo farnostiach a sú vzorom pre mladých ľudí, ktorí sa formujú pre budúce povolania a činnosti smerujúce k sociálnej práci a pastorácii. Naša malá dedina Lošonec,

nachádzajúca sa v Trnavskej arcidiecéze, bola vždy filiálkou farnosti Smolenice alebo farnosti Horné Orešany. Po smrti vdp. farára Vitála Cvičelu, ktorý vo farnosti pôsobil od roku 1944 do roku 1974, v neľahkých vojnových a povojnových rokoch, veriaci Lošonca zostali bez kňaza. Počas výmeny kňazov chodil k nám zastupovať otec Miloslav Mrva z Dolných Orešian. Pribehol na bicykli na hodinu náboženstva a vtedy sme s ním ako študentky trnavského gymnázia prvýkrát mohli pripravovať deti na prvé sväté prijímanie. Po jeho preložení z Dolných Orešian k nám do Smoleníc, sme mali radosť. Myslíme, že niet rodiny, ktorej by nebol pomohol, bol svedníkom, priateľom a otcom, priviedol viacerých chlapcov a mladých mužov ku kňazskému povolaniu. Sľúbili sme otcovi Miloslavovi Mrvovi, teraz už 83 ročnému Monsignorovi Miloslavovi Mrvovi, pápežskému kaplánovi, že sa dostavíme všetci na stretnutie v nebi, lebo ako povedal: „Beda tomu, kto tam bude chýbať!“ Musíme povedať, že niektorí, ktorých pán farár Mrva pripravoval na prijatie sviatostí, vychovával a vzbudil v nich túžbu vykonávať pastoračnú činnosť, vyplnili aj jeho slová, s ktorými sa s nami otec Miloslav vždy rozlúčil a na stretnutie v nebi sa ponáhľali. Pán Boh videl, že si nebo najviac zaslúži Milka Bihariová zo Smoleníc, etnologička a laická misionárka, ktorá pôsobila v Tanzánii; 12. augusta 2019 zomrela pri autonehode v tanzánskom regióne Tabora, kde počas leta vykonávala vedecký výskum etnika Datogov. Mala iba 36 rokov. Podľa informácií Vatican News bol príčinou nehody defekt. Emília zraneniam podľa hla priamo na mieste. V roku 2011 s ďalšou laičkou Zuzanou Ďuríkovou založila škôlku a školu v tanzánskej dedinke Shelui, ktorá fungovala vďaka podpore mnohých Slovákov.

Obe dobrovoľníčky tam vyučovali miestne deti angličtinu. Milka bola doktorandkou na Katedre etnológie a mimoeurópskych štúdií Filozofickej fakulty UCM v Trnave. Pán profesor Vladimír Krčméry na otázku aká bola Milka Bihariová misionárka, odpovedal: „Ona je takmer verný obraz svojho Majstra, učiteľa a svojej lásky – nášho Pána Ježiša, lebo zakúsila opovrhnutie, ohováranie, okradnutie. Len čo postavila školu, ukradli jej ju, len čo postavila kliniku, zhabali jej lieky, len čo opravila kostol, vyhnali ju preč z farnosti. Tri roky sa liečila z Jóbových rán v hlbokom odpustení a hlbokoj viere. Keď bola na dne, ešte dokázala posilňovať aj mňa so slovami: „Pán rektor, všetko môžete v Tom, ktorý nás – vás aj mňa – posilňuje“. Počas mojich návštev v Shelui sa vystaňovala zo svojej izby a nastaňovala do biednej chatrče lekárok Zuzky a Katky, ktoré hrdinsky, často bez liekov, zvládali davy pacientov za neuveriteľné tri roky. Ona išla hneď do neba. Je mi ľúto, že ju tu na zemi už nestretnem. Budem veriť, že tam hore sa na mňa už usmieva,“ dodal profesor Krčméry.

Emíliin dlhoročný priateľ, Juraj Vittek, rodák zo Smoleníc, ktorého kroky k pastoračii sprevádzal otec Miloslav Mrva, nastúpil na cestu pastiera veriacich a ako kňaz patriaci do Kongregácie Oratória sv. Filipa Neriho, ktorý momentálne pôsobí v Bratislave - Petržalke, na pohrebe Milky v homílii okrem iného povedal: „Mnohí si nad tebou v týchto dňoch povzdychli: Prečo Boh dopusti, že si zahynula taká mladá? Tragédiou nie je, že zomrie mladý človek. Tragédiou je, keď človek svoj život premárni. Ty si ho nepremárnila. Keď zomrie mladý človek, ľudia si to akosi viac všimnú... Ale zaujímavá nie je tvoja smrť. Zaujímavý a prítážlivý je tvoj život. Kiež by si všimli aj tvoju vieru, tvoje hodnoty, tvoje srdce.“

Vo svojej vynikajúcej encyklike o misijnej činnosti *Redemptoris missio* (1990) sv. Ján Pavol II., podobne ako pápež sv. Pavol VI., vyjadril presvedčenie, že evanjelizácia predstavuje „prvú službu, ktorú v dnešnom svete môže Cirkev poskytnúť každému človekovi i celému ľudstvu.“ Pápež spája naliehavé výzvy k misijnej činnosti a približujúcim sa začiatkom tretieho tisícročia. Musíme žiť vo svete apoštolskú horlivosť, dávať ďalej svetlo a radosť viery a k tomu ideálu musíme vychovávať každý seba i celý Boží ľud. Pápež je výrazne znepokojený slabnúcim misionárskym zápalom v posledných desaťročiach. Často dostávame otázku od kolegov v práci, priateľov či blízkych: „Čo robí Cirkev pre rodiny?“ V prvom rade putujúcou Cirkvou sme všetci a teda otázka sa týka každého z nás, čo každý z nás robí pre rodinu (y)? Cirkev sa stará o všetky rodiny, nie len kresťanské a slovenské rodiny, v ktorých je samozrejmosťou mať prístup k pitnej vode, kde deti nezomierajú hladom, majú právo chodiť do školy, či mať dostupnú zdravotnú starostlivosť a majú možnosť prichádzať do kostolov a počúvať Božie slovo v rodnej reči. Misionárka zo Slovenska Emília Bihariová, reprezentuje desiatky a stovky kňazov, lekárov, zdravotných pracovníkov, sociálnych pracovníkov, učiteliek a mnohé sú zároveň aj rehoľné sestry. Vykonávajú pastoračnú činnosť v rodinách, v ktorých bojujú o prežitie. Zakladajú školy, lebo vedia, že ak deti v rozvojových krajinách získajú vzdelanie, majú väčšiu šancu k lepšiemu životu. Aby mohli stavať zdravotné zariadenia, alebo vyvŕtať studňu s pitnou vodou je potrebné získať značné finančné prostriedky. Misionári prekonávajú neľahké prekážky vďaka viere v Boha, naplnení oddanosťou Bohu a láskou k blížnym. Ľudia v rozvojových krajinách spoznávajú cez lásku a obetavosť ľudí, ktorých Cirkev vysiela, podstatu kresťanstva. S veľkou pokorou slová o pastoračii a veľké poďakovanie patria im, tým najlepším z najlepších a Milka medzi nich právom patrí.

Anna Jurovčíková

SVĚTÁ OMŠA SVĚTENIA OLEJOV

Jedna z posvätných vecí, ktoré farnosť resp. miestny kňaz starostlivo uchováva, či už v kostole, alebo na fare, sú posvätné oleje. Keďže tento rok sa kvôli pandémie koronavírusu nekonalo svätenie olejov na Zelený štvrtok dopoludnia, ako to býva zvykom v katedrálnom chráme v Trnave, uskutoční sa v neskoršom termíne a síce v našej arcidiecéze dňa 29. augusta 2020 o 9, 30 hod. v katedrále sv. Jána Krstiteľa v Trnave. Na tento deň, keď sa kňazi arcidiecézy stretnú so svojím biskupom okolo eucharistického stola, pripadá aj sviatok Mučeníckej smrti sv. Jána Krstiteľa a o deň na to, 30. augusta sa slávi v katedrále sviatok výročia posviacky katedrálneho chrámu. Posvätné oleje sú trojaké:

1. Olej katechumenov
2. Olej chorých
3. Krizma

BOŽÍMI DEŤMI SA STALI

Juraj Cisár /Lošonec/
Ondrej Vavro /Suchá n/Parnou/
Monika Voleková /Sereď/
Agáta Zvonárová /Hor. Orešany/

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA AUGUST 2020

Všeobecný: Za všetkých, ktorí pracujú a žijú na mori; za námorníkov, rybárov a ich rodiny.

Úmysel KBS: Aby Medzinárodný eucharistický kongres, ktorý sa bude konať budúci rok v Budapešti, povzbudil veriacich k prehĺbeniu úcty ku Kristovej prítomnosti v Najsvätejšej sviatosti.

NA VEČNOSŤ ODIŠLI

Ján Kern /76-ročný/ Hor. Orešany
Ľudmila Kováčová /81-ročná/ Hor. Orešany

STRETNIUTIE NAŠICH 80 – TNIKOV

Niekoľko našich seniorov, ktorí sa toho roku dožívajú pozhnaných 80 rokov života sa stretlo dňa 2. augusta 2020 vo farskom centre a zaspomínali si na svoje mladé roky prežité v školských laviciach. Ďakovná svätá omša za našich jubilantov bola slúžená 13. mája v Horných Orešanoch, kedy sme si pripomínali Fatimskú Pannu Máriu.

Na fotografii zľava: vdp. M. Červeňanský, farár, M. Mrázová, V. Šimončíčová, K. Cisárová, J. Kráľovičová, J. Banárová, J. Krupanský, F. Blahová, A. Zvonárová, R. Sklenárová, J. Griflíková / Foto: Mária Mrenová

Farský mesačník Malokarpatský posol vydáva Rímskokatolícka cirkev farnosť Horné Orešany ako regionálny mesačník pre špecifické skupiny čitateľov so zameraním Cirkve a náboženstvo. Nepredajné. Šéfredaktor: Mgr. Milan Červeňanský, farár, assessor. Grafická úprava: Ing. Marek Boháček, www.bohacek.sk. Registračné číslo Ministerstva kultúry SR, EV 5305/15. IČO vydavateľa: 35 594 331, sídlo vydavateľa: Horné Orešany 759, 919 03 Horné Orešany, ISSN 2453-7225.